

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci žalobce: **Mgr. A. S., insolvenční správce**, se sídlem v B., dlužníka - společnosti THEMOS, s.r.o., se sídlem Praha 1, Politických vězňů 911/8, IČO: 407 66 683, zast. Mgr. Petrem Veselým, advokátem v Praze 1, Široká 36/5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2014 č.j. 1507/14/5000-14303-711458,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2014 č.j. 1507/14/5000-14303-711458 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým byla zamítnuta odvolání dlužníka a byly potvrzeny platební výměry Finančního úřadu pro Prahu 2 ze dne 15. 3. 2012 č.j. 65715/12/002511109894 a ze dne 17. 8. 2012 č.j. 243674/12/002511109894 (dále jen „*platební výměry*“). Platebními výměry byla dlužníku v souladu s ust. § 147 a § 139 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), vyměřena daň z přidané hodnoty (dále „*DPH*“) za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2010 ve výši 0,- Kč a za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2011 ve výši 0,- Kč.

Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť ze strany žalovaného (resp. správce daně) nedošlo k uznání odpočtů DPH uplatněných dlužníkem, a to konkrétně odpočtů týkajících se zdanitelných plnění vztahujících se k fakturám advokátní kanceláře K. Žalobce v žalobě nejprve připomněl, že dne 6.12.2013 nastaly pro společnost THEMOS, s.r.o., účinky

rozhodnutí Krajského soudu v Brně, kterým byl zjištěn úpadek a kterým bylo rozhodnuto o prohlášení konkursu na majetek dlužníka, uvedené společnosti. Žalobce má dále za to, že skutečnost, že v předmětném zdaňovacím období nevystavoval faktury s daní, byla odůvodněná, kdy odvrácení insolvenčního návrhu bylo nezbytnou podmínkou pro to, aby dlužník mohl opět začít fungovat v systému DPH, přijatá zdanitelná plnění podrobovat dani a z poskytnutých zdanitelných plnění uplatňovat odpočty. Podle názoru žalobce je rozhodující věcná vazba přijatých a uskutečněných zdanitelných plnění a nikoli jejich bezprostřední časová souvislost. Dále žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nicotné, protože v něm chybí jedna z náležitostí rozhodnutí podle ust. § 67 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), a to datum vydání rozhodnutí. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný k první žalobní námitce uvedl, že u předmětných faktur, na jejichž základě žalobce nárokoval odpočet DPH, nebyly prokázány jejich podstatné náležitosti, a to rozsah a předmět plnění podle ust. § 28 odst. 2 písm. f) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „*zákon o DPH*“). Žalobce byl přitom opakovaně vyzván, aby tyto náležitosti prokázal, avšak na výzvy nereagoval. [Žalovaný v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě odkazuje na ust. § 28 odst. 2 písm. f) zákona o DPH, ve znění účinném v letech 2010 a 2011; aktuálně jde o ust. § 29 odst. 1 písm. f) zákona o DPH.]

K druhé žalobní námitce žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v daném případě se primárně užije daňový řád, nikoli správní řád (§ 262 daňového řádu). Ustanovení § 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu podle žalovaného jednoznačně stanoví, že napadené rozhodnutí má obsahovat datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno. Toto datum napadené rozhodnutí obsahuje a žalovaný tudíž nepochybil, když v napadeném rozhodnutí uvedl „pouze“ datum, kdy bylo napadené rozhodnutí podepsáno, a nikoli i datum vydání rozhodnutí ve smyslu správního řádu.

Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout.

Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci souhlasili, žalobce mlčky, žalovaný výslovně (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „*s.ř.s.*“).

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Věc posoudil takto:

Podle ust. § 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu rozhodnutí v daňových věcech obsahuje mj. datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno.

Městský soud se nejprve zabýval namítanou nicotností napadeného rozhodnutí. Podle ustálené judikatury je nicotným správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, které mají za následek, že ve skutečnosti správní akt vůbec nevznikl, v důsledku čehož z něho pro adresáty nevyplývají žádná práva a povinnosti. Tyto vady jsou natolik závažné, že působí faktickou neexistencí samotného správního aktu. Napadené rozhodnutí podle názoru žalobce neobsahuje všechny náležitosti rozhodnutí podle ust. § 67 správního řádu, a to konkrétně datum vydání rozhodnutí. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že v daňovém řízení se primárně aplikuje daňový řád. Správní řád se při správě daní (v daňovém řízení) nepoužije

(§ 262 daňového řádu). Užije se pouze mimořádně k vyplnění mezer v daňovém řádu, a to pomocí *analogie práva*, kdy nelze užít ani *analogii zákona*, neboť ust. § 262 daňového řádu užití správního řádu vylučuje (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, uveřejněné pod č. 735/2006 Sb. NSS). V posuzovaném případě však není ani užití analogie práva potřeba, neboť daňový řád ve svém § 102 stanoví speciální náležitosti rozhodnutí v daňových věcech.

Napadené rozhodnutí přitom na své poslední straně (str. 13 dole) obsahuje jak podpis osoby, která rozhodnutí vydala, tak datum, kdy bylo toto rozhodnutí podepsáno (kdy byl k rozhodnutí přiřazen elektronický podpis). S ohledem na shora uvedené městský soud dospěl k závěru, že datum vydání nebylo podstatnou náležitostí napadeného rozhodnutí a napadené rozhodnutí tak není nicotné, protože po obsahové stránce je v souladu se zákonem. Druhá žalobní námitka proto není důvodná.

Dále se městský soud zabýval druhou (z hlediska podané žaloby první) žalobní námitkou. Zkraje městský soud uvádí, že se žalobce předmětnou žalobní námitkou vymezuje proti názoru správce daně, že dlužník neprokázal vznik nároku na odpočet DPH, když podle správce daně neprokázal, že přijatá zdanitelná plnění (právní služby) jsou plnění, která v rámci své ekonomické činnosti použije pro účely uskutečňování plnění podle ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH. Z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že odvolání dlužníka bylo zamítnuto z důvodu, že předložené podklady, na jejichž základě dlužník uplatňoval nadměrný odpočet DPH, neobsahují podstatné náležitosti podle zákona o DPH, tedy proto, že dlužník nesplnil podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně podle ust. § 73 odst. 1 zákona o DPH, kdy co do rozsahu uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty neunesl břemeno důkazní, které byl podle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu povinen nést.

Z uvedeného vyplývá, že žalovaný v odvolacím řízení nezpochybňoval, že právní služby poskytnuté dlužníku mohly založit jeho nárok na uplatnění odpočtu DPH, avšak ten nebyl podle názoru žalovaného prokázán, neboť z provedeného dokazování (výslech svědka K., zástupce advokátní kanceláře, která žalobci poskytla předmětné služby) žalobci vyplynulo, že nevznikl nárok na uplatnění odpočtu daně v té míře, v jaké jej uplatnil (když svědek K. uvedl, že některé z fakturovaných a poskytnutých právních služeb podmínky nároku na odpočet DPH nesplňují, např. právní služby související s převodem obchodního podílu, kdy ten je finanční činností podle § 54 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, tedy se jedná o osvobozené plnění bez nároku na odpočet daně ve smyslu § 51 zákona o DPH). Žalovanému tak vznikla pochybnost, zda žalobcem uplatněný nárok na odpočet DPH skutečně vznikl v rozsahu, v jakém jej žalobce tvrdil. Na tuto skutečnost byl žalobce upozorněn výzvou ze dne 8. 11. 2013 č.j. 27395/13/5000-14303-711458 a byla mu též dána možnost se k dané věci vyjádřit, popř. doplnit svá tvrzení. Ve výzvě ze dne 8. 11. 2013 byl daňový subjekt (THEMOS, s.r.o.) správcem daně výslovně seznámen s hodnocením nově získaných důkazních prostředků a s tím, že mu nemůže být uznán nárok na odpočet DPH z důvodu nesplnění podmínky pro uplatnění nároku na odpočet DPH ve smyslu ust. § 73 odst. 1 zákona o DPH, neboť u předmětných dokladů za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2010 a za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2011, na jejichž základě daňový subjekt nárokoval odpočet daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, nebyly prokázány jejich podstatné náležitosti, tj. předmět a rozsah plnění. Daňový subjekt (THEMOS, s.r.o.) se k výzvě nevyjádřil.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce svá tvrzení nijak nedoplnil a ani nepředložil nové důkazní prostředky (a ani jejich provedení nenavrhoval) a vzhledem ke skutečnosti, že břemeno

důkazní v tomto případě tížilo žalobce v souladu s § 92 odst. 3 daňového řádu, žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí považuje městský soud za zákonné, přezkoumatelné a podrobně a věcně správně reagující na odvolací námitky uvedeného daňového subjektu a zdůvodňující, proč nemohl být nárokováný odpočet uznán. Z hlediska právního posouzení věci tak v podstatě nemá městský soud, co by ještě k zcela pregnantnímu napadenému rozhodnutí dodal.

Za této situace, kdy žalobce předmětnou žalobní námitkou brojí proti závěrům žalovaného, které však žalovaný v napadeném rozhodnutí neučinil (učinil je pouze správce daně, přičemž tyto závěry správce daně byly žalovaným změněny), nelze jinak, než shledat tuto žalobní námitku jako nepřezkoumatelnou.

Pro úplnost je třeba uvést proto, že závěr žalovaného, na kterém postavil odůvodnění napadeného rozhodnutí, a sice závěr, že žalobce neprokázal, v jaké míře dlužníku vznikl nebo nevznikl nárok na uplatnění odpočtu DPH, žalobce podanou žalobou nenapadl, takže jej městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. ani nepřezkoumával, neboť byl vázán žalobními body uplatněnými v podané žalobě.

Ze shora uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce nebyl v řízení úspěšný, zatímco žalovanému, který měl ve věci úspěch, náklady v řízení podle obsahu spisu nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. července 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu